

свободна окървавена България и благословена отъ Бога“, на Оногова, който съ обнаженъ мечъ поведе стотици хиляди „богатири“ на руската земя за свобода; Той вѣчно ще остане живъ въ българската душа и сърдце — Царя-Освободителя . . . Нека се прѣкланяме винаги прѣдъ Неговата паметъ.

Прѣзъ цѣлия тоя день и прѣзъ цѣлата по слѣдующа нощъ гърмогласни и неумълкаеми „ура“ се разнасяха по покрититѣ съ кръвъ и слава Плѣвенски рѣтлини, поля и долини. . . . Злочестото до тогава българско гражданство въ града Плѣвень цѣлува ржцѣтѣ и нозѣтѣ на славнитѣ побѣдители; то пролива сълзи отъ радостъ прѣдъ величавия изгледъ на сияйно изгрѣващата свобода върху обагрената съ потоци кръвъ българска земя. . . Въ тоя часъ на велика радостъ чуваше се: Падна Плѣвень! Екъ оглушителенъ и омаенъ, великъ празникъ на славна побѣда за българската свобода . . . Плѣвень е скжпъ за Българина, тамъ той вижда *величавата почивалня, прѣдначена отъ Провидѣнието* за десятицитѣ хиляди славни, мощни, синове на славянската майка Русия; това чувство, което таи народната душа при тая гледка, е живо изразено отъ народния пѣвецъ:

I.

Паднѣ, падна въ грозенъ бой,
Турска сила съкруши се,
Полумѣсець помрачи се,
Нѣма вечъ да свѣтне той!
Българо! Възликувай!
Миръ славянский! Тържествувай.